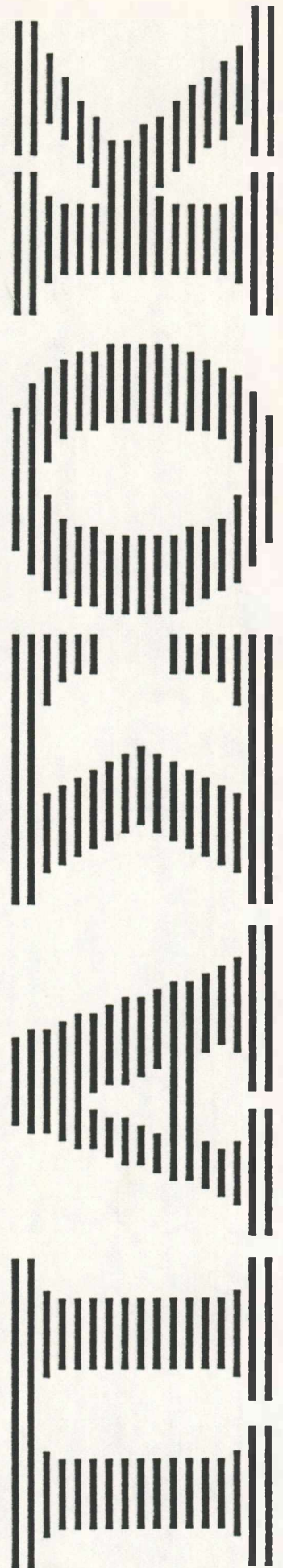

A 25.6

Πολιτική Ενημέρωση

αρ. 4/91

Τρίτη 29 Ιανουαρίου

ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

1. Κάθε μέρα που περνά και ο πόλεμος παίρνει ευρύτερες διαστάσεις που καθιστούν ακόμη πιο άδηλες, αβέβαιες και ρευστές τις εξελίξεις στην περιοχή, μεγαλώνει η αίσθηση ότι η πατρίδα μας έχει εμπλακεί σε μια υπόθεση που όχι μόνο δεν ελέγχει, αλλά πολύ περισσότερο εγκυμονεί ουσιαστικούς κινδύνους για τη χώρα και την πορεία της.

Η χωρίς όρους παράδοση στις "συμμαχικές" επιταγές και η σκληρή διαπραγματευτική στάση της Τουρκίας που προσπαθεί να ανατρέψει την ισορροπία στην περιοχή σε βάρος μας, καθιστούν το μέλλον αβέβαιο.

Η επόμενη μέρα του πολέμου, όχι μόνο δεν μπορεί να προβλεφθεί αλλά ακόμη χειρότερα θα υπάρξει πιθανότατα με τη δική μας απουσία. Η αφελής θέση που διετύπωσε ο Πρωθυπουργός για "νίκη τις διεθνούς νομιμότητας" που θα επιτρέψει σε μας να θέσουμε το Κυπριακό αλλά και τις διεκδικήσεις μας στην απροσδιόριστη "νέα τάξη πραγμάτων" από θέση ισχύος, έγινε ήδη μια άνευ αντικειμένου υπόθεση.

Αντίθετα η αίσθηση της απειλής αρχίζει να πλανάται στη συνείδηση των πολιτών, που βλέπουν την Ελλάδα να πορεύεται σαν ανοχύρωτη χώρα στο δύσκολο μέλλον και να δέχεται τις συνέπειες μιας καταστροφικής σύρραξης μοιρολατρικά και με ευχολόγια.
2. Αυτές τις μέρες έχουν πολλαπλασιαστεί οι φωνές που συνιστούν τον παραμερισμό των επιμέρους διαφορών, ανάμεσα στα πολιτικά κόμματα και απαιτούν την κοινή στάση απέναντι στη δύσκολη για τον τόπο μας προοπτική, που μπορεί να έχει ο πόλεμος.

Και αναφέρεται ρητά ο παραλληλισμός με την Τουρκία που διατηρεί στο ακέραιο τις διεκδικήσεις της σε βάρος των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων και έχει σταθερή γραμμή πλεύσης και συμπαγή και μόνιμη εξωτερική πολιτική που υπηρετεί τα δικά της συμφέροντα.

Αυτές οι φωνές εκφράζουν την σταθερή απαίτηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών, της μεγάλης πλειοψηφίας του λαού, που ασφαλώς δεν μπορεί να δεχτεί σε κρίσιμες ώρες ότι ο πολιτικός κόσμος δεν είναι ικανός να χαράξει μια κοινή πορεία, μια ενιαία εθνική πολιτική.
3. Το ΠΑΣΟΚ δεν απέκρυψε ποτέ την προσήλωση του απέναντι σ' αυτή την απαίτηση. Σε κρίσιμες ώρες όπως ο Μάρτης του '87 που είχε την ευθύνη της διακυβέρνησης της χώρας, αλλά και σε περιόδους συγκλονιστικών αλλαγών στον κόσμο, όπως αυτή που

συνέπεσε με την "οικουμενική κυβέρνηση", έθετε πάντοτε το εθνικό συμφέρον υπεράνω της κομματικής εκμετάλλευσης. Και πρέπει να θυμήσουμε ότι το Μάρτη του '87, ο κ. Μητσοτάκης υπήρξε ο μόνος από όλο τον πολιτικό κόσμο που διαφώνησε και κατάγγειλε σαν "θέατρο" μια υπόθεση που εκ των υστέρων αποδείχθηκε τόσο κρίσιμη για την πορεία του έθνους μας. Γνωρίζουν καλά τόσο τα άλλα κόμματα, όσο και η κυβέρνηση ότι το ΠΑΣΟΚ ουδέποτε αρνήθηκε την οποιαδήποτε διαδικασία εθνικής συνενόησης, σεβάστηκε τους θεσμούς και τον διάλογο πάντοτε.

Παρά το ότι οι διαφορές που μας χωρίζουν με την συντηρητική παράταξη στο χειρισμό των εθνικών θεμάτων δεν είναι διαφορές εκτιμήσεων και επιλογών, αλλά στρατηγικής και προσανατολισμού της χώρας.

4. Εδώ και πολύ καιρό, σε ανύποπτο ακόμη χρόνο, ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Ανδρέας Παπανδρέου προβλέποντας τις κοσμογονικές εξελίξεις ιδιαίτερα στην περιοχή μας, έχει διατυπώσει την άποψη για την αναγκαιότητα να χαραχθεί ΕΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ που στις βασικές της κατευθύνσεις, θα συναντά την κοινή στάση και στήριξη ολόκληρου του πολιτικού κόσμου.

Τα δεδομένα, έλεγε, δεν επιτρέπουν την πολυτέλεια διαφορετικών στρατηγικών στην αντιμετώπιση των εθνικών θεμάτων.

Μια εθνική στρατηγική με σημαντικό χρονικό ορίζοντα που παίρνει υπ' όψη της όλες τις πλευρές του προβλήματος ανεξαρτησίας, ακεραιότητας και κυριαρχίας που αντιμετωπίζει ο ελληνισμός δεν είναι μόνο αναγκαία, αλλά αποτελεί μονόδρομο για την ύπαρξη, την ανάπτυξη και την προοπτική του έθνους.

Αυτή η πρόταση που διατυπώσαμε πριν δύο χρόνια πρώτη φορά, και έκτοτε επανελάμβανε ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ σε κάθε ευκαιρία, συνάντησε πάντοτε δυστυχώς, την απροθυμία και την καχυποψία της άλλης πλευράς. Η οποία εννοούσε να την αντιμετωπίζει ως πρόταση αδυναμίας και όχι ως αδήρριτη εθνική αναγκαιότητα.

Και αρνήθηκε πάντοτε την οποιαδήποτε εκ των προτέρων εθνική συνενόηση. Ακόμη και στην περίοδο της "οικουμενικής" δημιουργήθηκε μείζον πολιτικό θέμα από την αφυχολόγητη και παιδαριώδη πρωτοβουλία του σημερινού Υπουργού των Εξωτερικών που άνοιξε το "αλβανικό" μέτωπο. Πρωτοβουλία που σήμερα ήδη πληρώνουμε ακριβά. Και υποτίθεται ότι τότε κυβερνούσαν όλα τα κόμματα μαζί και άρα για τόσο σημαντικό ζήτημα θα έπρεπε να ερωτηθούν.

5. Η διάθεση και η αγωνία από ορισμένες πλευρές να δημιουργηθεί η αίσθηση στο λαό ότι οι ευθύνες για την ανυπαρξία κοινής εθνικής πολιτικής κατανέμονται ισομερώς στα κόμματα που συλλήβδην βάζουν "πάνω από το εθνικό συμφέρον την επιμονή στις κομματικές τους ψυχώσεις και αντιπαραθέσεις" αποτελεί συνειδητή προσπάθεια παραχάραξης της πραγματικότητας.

Το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται ακόμη στην αντιπολίτευση. Παρά τις τόσο ορθές θέσεις του για τον πόλεμο και τη συνολική δικαίωση της εξωτερικής του πολιτικής, που ανέδειξε την Ελλάδα σε ισχυρό εταίρο και δύσκολο διαπραγματευτή, δεν έχει σήμερα την ευθύνη και την πρωτοβουλία να ασκήσει για τη χώρα την εξωτερική πολιτική.

Αυτή ανήκει εξ ολοκλήρου στην Κυβέρνηση, που προχώρησε μόνη της σε επιλογές τεράστιας εθνικής σημασίας με απρόβλεπτες ακόμη τις συνέπειες τους πάνω στην τύχη του ελληνισμού.

Ξεκινώντας από τη μονομερή αναγνώριση του Ισραήλ, την αφυχολόγητη και άκαιρη παράδοση άνευ όρων των βάσεων, την ανακίνηση του "αλβανικού", την υιοθέτηση της υπάρξης διεκδικήσεων της Τουρκίας, την εθελούσια προσφορά του "Λήμνος", την εμπλοκή της χώρας, χωρίς καμιά διασφάλιση, μέχρι την εγκατάλειψη πάγιων επιλογών της εξωτερικής πολιτικής, όπως το 7 προς 10.

Σε όλα αυτά πότε ζήτησε τη γνώμη της αντιπολίτευσης; Πότε συζήτησε με τα κόμματα τη δραματική αλλαγή στον προσανατολισμό της εξωτερικής πολιτικής;

Αν η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το ΠΑΣΟΚ μπορεί να χειροκροτεί ή να συμμετέχει σε αποφάσεις που ανοίγουν επικίνδυνους δρόμους για την προοπτική του Ελληνισμού, ή να αποδεχέται τετελεσμένα που οξύνουν τα εθνικά αδιέξοδα είναι γελασμένη.

*

* *

ΤΟ ΑΝΥΠΟΛΟΓΙΣΤΟ "ΚΟΣΤΟΣ" ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Παρά την τεράστια φιλολογία που έχει αναπτυχθεί γύρω από το "οικονομικό κόστος" του πολέμου στον Κόλπο, οργιάζει και εδώ η παραπληροφόρηση. "Εμπειρογνώμονες" που διατείνονται ότι "όλα τα προβλέπουν" ανεβάζουν το κόστος ανάμεσα στο 80 και τα 120 δισεκατομμύρια δολάρια. Πρόκειται όμως, για νούμερα πλασματικά και κυρίως για νούμερα που βγαίνουν από μια στρατιωτική λογική, από την οποία απουσιάζει κάθε κοινωνική και ανθρωπιστική οπτική.

Το πραγματικό κόστος ενός πολέμου, δεν είναι το κόστος των όπλων και των πυραμαχικών που χρησιμοποιούνται σ' αυτόν.

Αυτά θεωρούνται αναλώσιμα σ' έναν πόλεμο και ουσιαστικά αποτελούν κόστος μόνο για τις χώρες που αγοράζουν τον οπλισμό τους, ενώ μακροπρόθεσμα αποτελούν κέρδος για τις χώρες παραγωγής οπλικών συστημάτων.

Για παράδειγμα, ένας - διάσημος πλέον - πυραύλος "Πάτριος" κοστίζει σύμφωνα με πηγές των ΗΠΑ 1 εκατομμύριο δολάρια. Αν στην σύρραξη χρησιμοποιηθούν 100 "Πάτριος", τότε για τους "εμπειρογνώμονες" το κόστος του πολέμου σ' αυτό τον τομέα θα είναι 100 εκατομμύρια δολάρια. Η πραγματικότητα όμως, είναι διαφορετική. Πρώτον, το 1 εκατομ. δολάρια είναι τιμή πώλησης και όχι παραγωγής, η οποία πρέπει να υπολογίζεται στα μισά.

Δεύτερον, η χρησιμοποίηση της πρώτης παρτίδας των πυραύλων που είχαν ήδη παραχθεί, -άρα το κόστος ήδη υπήρχε- σε συνδιασμό με την διαφήμιση, δεκαπλασίασε τις παραγγελίες αυξάνοντας κατακόρυφα την παραγωγή στις ΗΠΑ. Αυτό λοιπόν που θεωρείται κόστος, αφορά μόνο τις χώρες που αγοράζουν οπλικά συστήματα, οι λαοί των οποίων καλούνται να πληρώσουν σε βάρος της ανάπτυξής τους.

Οι χώρες παραγωγής κερδίζουν αστρονομικά ποσά, προσανατολίζοντας την παραγωγή τους σε πολεμικούς τομείς. Ο πόλεμος στον Κόλπο, όπως κάθε πόλεμος, κάνει τις πλούσιες χώρες πλουσιότερες και τις φτωχές φτωχότερες.

*

Το πραγματικό κόστος

Το πραγματικό κόστος ενός πολέμου, πρέπει να μετριέται από την καταστροφή της παραγωγικής και κοινωνικής δομής μιας χώρας ή χωρών, καθώς και από την οπισθοδρόμηση της οικονομικής ανάπτυξης που φέρνει, σε τοπική ή παγκόσμια κλίμακα. Δεν είναι τυχαίο που από τις μελέτες κόστους, απουσιάζει εντελώς το κόστος της ισοπέδωσης του Ιράκ και του Κουβέϊτ. Η καταστροφή των εργοστασίων, των πετρελαιοπηγών, των διυλιστηρίων, των νοσοκομείων, των δρόμων, των λιμανιών, των οικισμών, αυτό είναι το πραγματικό κόστος του πολέμου. Κι ακόμα, η παγκόσμια οικονομική ύφεση, η στάση κάθε επένδυσης εκτός των πολεμικών, η άνοδος του πληθωρισμού σ' όλες τις χώρες, η τρομακτική ανακατανομή των εισοδημάτων υπέρ των πλουσιότερων, η πλήρης ανατροπή των οικονομικών ισορροπιών ανάμεσα στα κράτη της υπηλίου, αυτό είναι το τεράστιο πραγματικό οικονομικό κόστος του πολέμου στον Κόλπο. Πρόκειται για ένα κόστος που είναι αδύνατο να υπολογιστεί, αφού αφορά αλλαγές στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας. Και φυσικά δεν μνημονεύεται συχνά, αφού οι "αναλυτές" των μεγάλων δικτύων πληροφόρησης ξέρουν ότι είναι ανακατανομή προς όφελος των μεγάλων δυνάμεων που τα παράγουν, και πρωταγωνιστούν στον πόλεμο. Οι μόνες που δεν θα χάσουν από την άνοδο της τιμής του πετρελαίου, είναι οι περίφημες "7 αδελφές" εταιρείες πετρελαιοειδών. Οι σίγουροι χαμένοι, θα είναι οι φτωχοί πελάτες τους σ' ολόκληρο τον κόσμο.

*

Ο άνθρωπος

Σπονδυλική στήλη όλης αυτής της τεράστιας επιχείρησης στον Κόλπο, και από την μιά και από την άλλη πλευρά, είναι η απόλυτη περιφρόνηση της ανθρώπινης ζωής. Δέκα μέρες μετά την έναρξη της σύρραξης, η περιφρόνηση αυτή συνεχίζεται και μέσα από μιά απίθανη έλλειψη πληροφόρησης που θεωρεί τους λαούς όλης της γής αφελείς. Είναι φανερό ότι και οι δύο εμπόλεμοι φοβούνται την ενημέρωση. Έτσι, ενώ έχουν πέσει στο Ιράκ βόμβες που η ισχύς τους ισοδυναμεί με τρεις βόμβες χιροσίμα, προσπαθούν να μας πείσουν ότι οι νεκροί μετριοούνται στα δάκτυλα των δύο χεριών. Πρόκειται για μια γιγαντιαία επιχείρηση παραπληροφόρησης, που δείχνει ότι ο πόλεμος αυτός δεν έχει κανένα ηθικό έρεισμα. Αυτό που οι εμπόλεμοι φοβούνται, είναι μήπως η ενημέρωση έχει ως αποτέλεσμα το γιγάντωμα των φωνών ειρήνης και την απαίτηση για άμεση στάση των εχθροπραξιών και έναρξη διαλόγου.

*

Η οικολογική καταστροφή

Αν η μέχρι τώρα οικολογική καταστροφή με την πετρελαιοκηλίδα είναι ανυπολόγιστη, ίσως, αποδειχθεί ένα μικρό μόνο μέρος της οικολογικής καταστροφής που μπορεί να γίνει με την επέκταση των εχθροπραξιών. Ηδη δεκαπέντε εκατομμύρια βαρέλια αργού πετρελαίου, νεκρώνουν τον Κόλπο. Η περιοχή είναι επιρρεπής σε τέτοιου είδους καταστροφές. Αρκεί να ξέρουμε ότι αυτή η ποσότητα δεν είναι ούτε μιας μέρας παραγωγή.

Η μοίρα των ανθρώπων της περιοχής, δεν θα είναι διαφορετική από την μοίρα του πελεκάνου, που όλος ο κόσμος είδε να πεθαίνει στον πετρελαϊκό βούρκο. Η μοίρα τους είναι κοινή κι ας μην δείχνουν τα τηλεοπτικά δίκτυα, μολυσμένους ή πληγωμένους ανθρώπους. Πρόκειται για οικολογική νέμεση και είναι υπεραπλούστευση να ρίχνονται οι ευθύνες γι' αυτήν, αποκλειστικά στον ένα από τους δύο εμπόλεμους. Η συνέχιση του πολέμου, είναι αναμενόμενο να οδηγήσει σε πράξεις παράνοιας που τραυματίζουν ολόκληρο τον πλανήτη.

Η θέση μας είναι πολύ απλή: Αυτή την γή δεν την κληρονομήσαμε από τους γονείς μας, την έχουμε δανειστεί από τα παιδιά μας. Είναι μια θέση οικολογικής και ανθρώπινης ευαισθησίας, η οποία όμως, μπορεί να επικρατήσει μόνο σε συνθήκες λογικής και ειρήνης. Οποιος δεν παλεύει για άμεση κατάπαυση του πυρός, υποκρίνεται όταν διαμαρτύρεται για τους βομβαρδισμούς των αμάχων ή για την θλιβερή οικολογική καταστροφή.

*

* *

ΠΡΩΤΟ ΣΧΟΛΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΔΑΝΕΙΟ ΤΗΣ ΕΟΚ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η εθνική οικονομία απο χθές βρίσκεται υπο αυστηρό έλεγχο της ΕΟΚ με τη χορήγηση -επι τέλους- του περιβόητου πια δανείου των 484 δισ. δρχ.. Μαζί διαφεύστηκαν όλες οι ελπίδες για κάποια δυνατότητα ανάκαμψης και ελάφρυνσης των βαρών.

Μέρες τώρα μας "βομβαρδίζει" η Κυβέρνηση και επαίρεται ο τύπος που την υποστηρίζει ότι λύνονται ως δια μαγείας τα οικονομικά αδιέξοδα του τόπου.

Είναι προφανής η προσπάθεια παραπλάνησης των πολιτών όταν διαβάζουν:

- "τώρα αρχίζουν τα μεγάλα έργα"
- "τώρα ανοίγουν οι 100.000 νέες θέσεις εργασίας"
- "τώρα η οικονομία μπαίνει σε αναπτυξιακή τροχιά"

Η ΕΟΚ είναι σαφής:

1. Ζητά την άμεση φορολόγηση των αγροτικών εισοδημάτων που θα φέρει τουλάχιστο 60 δισ. το χρόνο. Και το ερώτημα είναι πως, απο ποιούς και πόσο σε μια εποχή δραματικής συρρίκνωσης και της παραγωγής και του εισοδήματος αύξησης των επιτοκίων, των λιπασμάτων και περικοπής των επιδοτήσεων και των πιστώσεων.
2. Απαιτεί εγγυήσεις ότι θα αναπληρωθεί το ποσό που θα υπολείπεται ως τα 300 δισ. από την πάταξη της φοροδιαφυγής με νέους φόρους σ'αυτούς που ήδη πληρώνουν. Και το ερώτημα είναι ποιά 300 δισ., με διαλυμένες τις εφορίες, με πλήρη παράλυση των ελέγχων του κράτους, με αποδιοργάνωση των υπηρεσιών.
3. Επιβάλλει μέχρι το 1993 μείωση του ελλείμματος του δημόσιου τομέα από το 21.5% στο 10-11% του ΑΕΠ. που σημαίνει δραστικές περικοπές σε κοινωνική πολιτική, συντάξεις, μισθούς. Το ερώτημα είναι πότε και ποιά αναπτυξιακή πολιτική μπορεί να αυξήσει ουσιαστικά το ΑΕΠ ώστε να υπάρξει δυνατότητα εξόδου από την κρίση.
4. Δεν διαπραγματεύεται πληθωρισμό πάνω από 10% για το τέλος του '93. Συμπίεση μισθών και άλλη δραματική μείωση αγοραστικής δύναμης, γιατί η αγορά αφέθηκε ελεύθερη, οι τιμές οδηγήθηκαν στα ύψη και καταργήθηκε κάθε έλεγχος.

5. Μειώνει τον αριθμό των δημοσίων υπαλλήλων 10% τουλάχιστο, που σημαίνει στη σημερινή έξαρση της ανεργίας, δεκάδες χιλιάδες απολύσεις και το ερώτημα είναι που βρίσκονται οι ... 100.000 νέες θέσεις εργασίας.
6. Δεν επιτρέπει αποθεματικό πάνω απο 50 δισ. το χρόνο, όταν σήμερα είναι 200 δισ. (100 στον τακτικό και 100 στο ΠΔΕ). Σε μια οικονομία σχεδιάστη, με τρομακτικά προβλήματα υποδομής, με συχνές έκτακτες ανάγκες από φωτιές, καταστροφές, θεομηνίες, απο που αντλούνται οι πηγές χρηματοδότησής τους;

Ταυτόχρονα η Νομισματική Επιτροπή της ΕΟΚ θα παρακολουθεί την υλοποίηση της 1ης φάσης του δανείου, ενώ για τις άλλες δύο φάσεις απαιτείται νέα εισήγησή της. Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι διασφαλισμένη η συνολική χορήγηση παρά μόνο των πρώτων 220 δισ. δρχ. που θα δοθούν το Φεβρουάριο.

Όλα αυτά σημαίνουν ένα πράγμα στην άθλια κατάσταση που βρίσκεται σήμερα η εθνική οικονομία με την ανεργμάτιστη και αδιέξοδη πολιτική της Ν.Δ.:

Ενώ δεν πρόκειται ούτε καν για ένεση στο φαύλο κύκλο των ελλειμμάτων, του πληθωρισμού, της στασιμότητας και της κρίσης, είναι ταυτόχρονα θηλειά που δεσμεύει με όρους δυσβάστακτους στη συνέχιση της αιματηρής λιότητας για απερίοριστο χρόνο.

Ετσι, η μεγάλη προσδοκία, που τροφοδοτήθηκε έντεχνα όλους αυτούς τους μήνες, και ο μοναδικός στόχος-πυξίδα του Πρωθυπουργού, δυστυχώς δεν τροφοδοτεί με ελπίδες την έξοδο από τη στενωπό, ούτε ανοίγει οποιαδήποτε προοπτική για ανάκαμψη.

(Στην επόμενη ενημέρωση, θα υπάρξει σχόλιο για την πορεία της οικονομίας και τις επιπτώσεις του δανείου).

*

* *

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΠΡΩΩΡΗ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗ" ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Η "πρώωρη συνταξιοδότηση" των αγροτών, καθιερώθηκε μετά την αποδοχή της πράσινης Βίβλου, στα πλαίσια της εφαρμογής του πακέτου Ντελόρ.

Στόχος του μέτρου, ο περιορισμός των διαρθρωτικών πλεονασμάτων αγροτικών προϊόντων που παρεμπόδιζαν τη απρόσκοπτη εφαρμογή "Δημοσιονομικής Πειθαρχίας", στον χώρο της ΕΟΚ. Για την Ελλάδα η εφαρμογή του μέτρου, άρχισε με τον Κανονισμό 1096/88, στις αρχές του 1989 και απετέλεσε σημαντική επιτυχία των Κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ.

Πράγματι, ενώ για ολόκληρη την Ευρώπη το μέτρο αφορούσε την εγκατάλειψη της εκμετάλλευσης, στην περίπτωση της Ελλάδας περιελήφθη και η διαδοχή είτε με οριστική μεταβίβαση, είτε με μακροχρόνια μίσθωση, χωρίς να προϋποτίθεται συγγενική σχέση μεταξύ αρχηγού εκμετάλλευσης και αναδόχου.

Ειδικά για την Ελλάδα, η Κοινοτική συμμετοχή προβλεπόταν κατ' αρχήν στο 50% της συνολικής δαπάνης και στο 75% από τον δεύτερο χρόνο.

- Η Ν.Δ. επιδίωξε απ' αρχής την κατασυκοφάντηση του μέτρου. Με επιστολή της προς τους δικαιούχους αγρότες, την οποία υπέγραψε ο σημερινός Πρωθυπουργός, κατήγγειλε το ΠΑΣΟΚ ότι:
 - α. εφαρμόζει το πρόγραμμα αυτό για την εξυπηρέτηση της εκλογικής του πελατείας, εν όψει μάλιστα των εκλογών του 1989.
 - β. "κλέβει" από τους δικαιούχους 18.000 δρχ. μηνιαίως. Το ποσό αυτό δεσμεύτηκε να αποδώσει αμέσως μόλις γίνει Κυβέρνηση. Έτσι, η μηνιαία καταβολή των 30.000 δρχ. θα γινόταν αυτομάτως 48.000 δρχ. για κάθε δικαιούχο!
Ομως, με τη σύμφωνη γνώμη της κυβέρνησης Τζαννετάκη, ο κανονισμός τροποποιήθηκε.
Καταργήθηκε η δυνατότητα επιδότησης των περιπτώσεων μεταβίβασης αγροτ. εκμετάλλευσης και η συμμετοχή της Κοινότητας στην συνολική δαπάνη περιορίστηκε στο 9%!
- Η συστηματική διαστρέβλωση που άρχισε με την Κυβέρνηση Τζαννετάκη, κάτω από το βάρος των προεκλογικών υποσχέσεων και της απρόσμενης γκάφας, κορυφώθηκε από τον Υπουργό Γεωργίας κ. Μιχ. Παπακωνσταντίνου.
Με το πρόσχημα του επανελέγχου των εντάξεων και την απειλή της επιστροφής εισπραχθέντων από τους δικαιούχους, διεκόπη η καταβολή παροχών!
Κι ενώ, η Δεξιά επεδίωξε να εμφανίσει το μέτρο σαν μηχανισμό εξυπηρέτησης Κομματικών φίλων του ΠΑΣΟΚ, οι αριθμοί την διαφεύδουν.
Απο τις αρχές του 1989 μέχρι 18-6-89 (Κυβέρν. ΠΑΣΟΚ) εντάχθηκαν στο μέτρο 24.710 δικαιούχους.
Από 18.6.89 μέχρι 3.11.1989 (Κυβέρν. Τζαννετάκη) εντάχθηκαν στο μέτρο 29.540 δικαιούχοι.
Απο 3.11.89 μέχρι 15.4.1990 (Κυβέρν. Ζολώτα) εντάχθηκαν στο μέτρο 14.057 δικαιούχοι.
Απο 15.4.90 μέχρι 31.12.1990 (Κυβέρν. Μητσοτάκη) εντάχθηκαν στο μέτρο 2.807 δικαιούχοι. Σύνολο 71.114.

Συνεπώς, από τους 71.114 ενταχθέντες στο μέτρο

- Μόνο 24.710 εντάχθηκαν στην περίοδο του ΠΑΣΟΚ
- Μεγάλος αριθμός εντάχθηκε και μετά την λήψη της Κοινοτικής Επιδότησης.

Τους τελευταίους πέντε (5) μήνες οι δικαιούχοι δεν πληρώνονται και οι διαταχθέντες έλεγχοι, καρκινοβατούν. Κι ενώ διαπιστώνονται παραβάσεις τυπικού χαρακτήρα και όχι ουσιαστικού, κανείς δεν γνωρίζει πόσες από τις αρχικές εγκρίσεις πρόκειται να κοπούν ! Βέβαιο είναι ότι οι δικαιούχοι του μέτρου, απολαμβάνουν σήμερα τα επίχειρα της ρεβανσιστικής πολιτικής της Δεξιάς.

Οι θιγόμενοι έχουν κάθε δικαίωμα να καταθέσουν αγωγές ή να προσφύγουν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Αλλωστε, οι σημερινές Κυβερνητικές πρακτικές δεν στηρίζονται σε Κοινοτικές αποφάσεις. Το Κίνημά μας θα υπερασπίσει τον θεσμό με κάθε τρόπο και μέσο και μέσα από συζητήσεις για την αναπροσαρμογή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής, θα επιδιώξει την διεύρυνσή του.

*

* * *

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΣΥΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ Τ.Α.

Τέσσερα σημαντικά πολιτικά ζητήματα του ευρύτερου και τόσο σημαντικού χώρου της Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι αυτή τη στιγμή στην επικαιρότητα:

Το πρώτο αφορά τον τρόπο λειτουργίας των Δήμων και Κοινοτήτων, και έχει σχέση με τον εκσυγχρονισμό τους, την εξασφάλιση της διαφάνειας και την αξιοποίηση των νέων δυνατοτήτων που παρέχουν τα Μ.Μ.Ε. για την επικοινωνία με τον πολίτη.

Το δεύτερο έχει να κάνει με την καλύτερη μεθόδευση των διεκδικητικών αγώνων των ΟΤΑ, που πλήττονται αυτή τη περίοδο από την πολιτική της Κυβέρνησης, κάτι που είναι συναρτημένο και με την ανάγκη αναβάθμισης του ρόλου των συλλογικών οργάνων της Αυτοδιοίκησης (ΤΕΔΚ=ΚΕΔΚΕ).

Το τρίτο σχετίζεται με την υποβάθμιση των Νομαρχιακών Συμβουλίων, που η Ν.Δ. θέλει να μετατρέψει σε κομματικά όργανα στον Νομό, για την μικροπολιτική της, γεγονός που φέρνει στην επιφάνεια το μεγάλο θέμα του Βου βαθμού Τ.Α., που πρέπει να υλοποιηθεί, άμεσα και

Το τέτατο ζήτημα αναφέρεται στα οικονομικά των Δήμων και Κοινοτήτων, που πλήττονται από την πολιτική της Κυβέρνησης, καθώς επίσης, στην ανάγκη να αναπτυχθούν και άλλες πρωτοβουλίες για να μπουν οι ΟΤΑ στην αναπτυξιακή προσπάθεια του τόπου, με Δημοτικές και Κοινοτικές επιχειρήσεις, μέσα από το δημοκρατικό προγραμματισμό και παράλληλα να αξιοποιήσουν τα προγράμματα της ΕΟΚ.

Όλα αυτά θα αποτελέσουν το αντικείμενο συζήτησης και προβληματισμού κατά τις Περιφερειακές Συσκέψεις που προγραμμάτισε το ΠΑΣΟΚ, με στόχο να ανοίξει στην συνέχεια ένας πλατύς διάλογος και με την ελληνική κοινωνία, ώστε να οριστικοποιήσουμε την σύγχρονη πρόταση που έχουμε για την Αυτοδιοίκηση.

*

*

*

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΓΣΕΕ - ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

Στις 28 Γενάρη χθές πραγματοποιήθηκε η τέταρτη συνάντηση της ΓΣΕΕ και των Εργοδοτών οργανώσεων με αντικείμενο την σύναψη και υπογραφή της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Κατά τη συνάντηση διαπιστώθηκε μία ουσιαστική σύγκλιση σε θέματα όπως η συνδιαχείριση του ΟΑΕΔ, η κοινωνική και Εκπαιδευτική πολιτική και η απόδοση της συνδικαλιστικής εισφοράς.

Υπάρχει όμως, απόσταση όσον αφορά το οικονομικό σκέλος, όπου η πρόταση των εργοδοτικών οργανώσεων καλύπτει, σε χρονικό ορίζοντα διετίας, αυξήσεις 22% (12%+10%) με αναγνώριση του προβλήματος των απωλειών λόγω απρόβλεπτης αύξησης του πληθωρισμού, ενώ η ΓΣΕΕ, επιδιώκει την ικανοποίηση των οικονομικών και θεσμικών αιτημάτων της στα πλαίσια του πληθωρισμού, για το 1991.

Είναι αυτονόητο ότι η διασφάλιση του βασικού ημερομίσθιου από τυχόν υπερβάσεις του προβλεπόμενου πληθωρισμού πρέπει να αντιμετωπιστεί θετικά από την πλευρά της εργοδοσίας.

